

Osvetová komisia
Okresnej organizácie Slovenského poľovníckeho zväzu
Topoľčany

POĽOVNÍCKE TRADÍCIE, ZVYKY A OBYČAJE

Február 2008

Vydala osvetová komisia pri OkO SPZ Topolčany ako pomôcku pre poľovnícke združenia, s cieľom zjednotenia a dodržiavania poľovníckych zvykov, obyčají a tradícií v pôsobnosti Okresnej organizácie Slovenského poľovníckeho zväzu v Topolčanoch na zabezpečenie poľovníckej osvetu.

Topolčany, február 2008
II. vydanie

Spracovanie a grafická úprava:

Štefan Hajnovič

Ing. Branislav Gerhát

Slovo na úvod

Účelom tejto príručky je predovšetkým pomôcť poľovníckym združeniam získať vedomosti pri organizovaní, hlavne však pri dodržiavaní poľovníckych zvykov a tradícií členmi PZ nenáročnou formou na štúdium odbornej literatúry.

V ostatnom čase čoraz častejšie pozorujeme zanedbávanie poľovníckych tradícií, zvyklostí a obyčají. Možno to pramení z pohodlnosti, či z nedbanlivosti alebo nevedomosti. To posledné je najhoršie, čo v poľovníckom živote sa môže stať. Každý, kto úspešne zložil skúšku z poľovníctva, si to osvojil v predmete poľovnícka osveta. Osvetová komisia pri OkO Slovenského poľovníckeho zväzu v Topoľčanoch chce tento stav zlepšiť a poľovnícke zvyky, obyčaje a tradície dostať na úroveň, ktorá im prináleží.

Preto vydáva príručku „**Poľovnícke tradície, zvyky a obyčaje**“ v záujme ujednotenia a ich dodržiavania v rámci celej Okresnej organizácie Slovenského poľovníckeho zväzu Topoľčany.

Musíme si uvedomiť, že poľovnícke tradície sú bohatým prameňom ľudskej kultúry, ktoré zahŕňajú dlhoročné skúsenosti, hlavne etické a kultúrne hodnoty. Spoločnosť, ktorá zavrhuje svoju minulosť – dedičstvo predkov, postavila svoju budúcnosť na veľmi labilných základoch. Poľovnícke zvyky, tradície a obyčaje upevňujú priateľstvo kolektívu, upevňujú bezpečnosť pri love. Dodržiavaním poľovníckych zvykov prejavujeme úctu, lásku k zveri a k prírode, čím navonok prejavujeme svoju duševnú, citovú a hlavne stavovskú vyspelosť.

Preto medzi poľovnícke zvyky patrí: osobnosť poľovníka, poľovnícka morálka, etika a disciplína, poľovnícky odev, poľovnícka reč a názvoslovie, poľovnícke signály a zálomky, poľovnícke zvyky a tradície pri spoločných poľovačkách na diviáciu zver a malú zver, pasovanie za poľovníka, pasovanie za lovca... poľovnícke vyznamenania a posledná rozlúčka.

Osobnosť poľovníka

Pretože poľovníctvo je záľuba, ktorá umožňuje poľovníkovi nielen poznanie a pozorovanie prírody, ale pôsobí na jeho city, rozum a srdce. Stručne povedané, poľovník by mal byť poctivý, čestný, slušný, nezištný a ochotný pomôcť. Pri love dodržiavať zásady chovu, ochrany a lovu zveri. Dodržiavať zásady bezpečného zaobchádzania so zbraňou, zachovávať poľovnícke zvyky a tradície, zvyšovať svoje odborné vedomosti. Nepoužívať v nadmernom množstve alkoholické nápoje. Má byť poľovnícky usstrojený podľa účelu akcie, ktorej sa zúčastňuje.

Poľovnícka morálka, etika a disciplína

Poľovnícka morálka je súhrn zásad, upravujúcich jednak vzťahy medzi poľovníkmi navzájom a jednak vzťahy poľovníka k nepoľovníckej spoločnosti.

Poľovnícka etika je vzťah poľovníka k poľovníctvu ako takému, vzťah k zveri, prírode, poľovným psom a ku kolegom poľovníkom.

Poľovnícka disciplína je uvedomelé a dobrovoľné dodržiavanie písaných aj nepísaných pravidiel, zvykov, tradícií a obyčají. Základnou vlastnosťou ozajstného poľovníka je jeho láska a úcta k prírode, úcta k zveri, neustále zdokonaľovanie si svojich vedomostí o živote zveri, skromnosť a dobrovoľná disciplína týkajúca sa jeho poľovníckeho života. Ozajstného poľovníka nerobí zelené oblečenie a puška cez plece. Pravidlá, ktoré má dodržiavať, patrí strieľať na zver len ak ju bezpečne rozoznal, nestrieľať na bažanty, ktoré hradujú alebo sa pohybujú po zemi. Nestrieľa sa na kačice a husi sediace na vode, zajaca na ležovisku. Neloví matku mláďati. Neloví tam, kde zver počas núdze prikrmuje. Pri postrelení zveri vynaloží maximálne úsilie na jej včasnú dohľadanie. Po ulovení dodržiava poľovnícke zvyky a tradície. Pri účasti na spoločnej poľovačke sa bez výhrad riadi pokynmi vedúceho poľovačky. Dodržiava bezpečnosť pri manipulácii so strelnou zbraňou. Na raticovú zver strieľa len vtedy, keď sa presvedčil, že zver na ktorú strieľa je v súlade s údajmi uvedenými v povolenke na poľovačku a bude dodržaná bezpečnosť pri streľbe.

Poľovnícka rovnošata – poľovnícke oblečenie

Oblečenie poľovníka by malo spĺňať kritérium účelnosti a kritérium estetického zvláštneho. Na spoločenskú príležitosť sa nosia poľovnícke obleky – rovnošaty. Nemala by chýbať biela košeľa, zelená kravata, prípadne poľovnícka kravata. Poľovnícke obleky sú v odtieňoch zelenej, hnedej, sivej a ich kombinácie. Doplnkom by mal byť poľovnícky klobúk. Účelnosť tkvie predovšetkým v tom, že oblečenie by malo byť z pevných materiálov, kvalitne ušité a malo by vydržať pobyt a činnosť v ťažkých podmienkach a pôsobenie poveternostných vplyvov. Obuv by mala umožňovať tichú a pohodlnú chôdzu. Mala by ochrániť pred zimou a vlhkom. Na spoločných poľovačkách v pohone sa má nosiť voľná oranžová vesta. Rôzne maskáče nie sú vhodné.

Poľovnícke názvoslovie, poľovnícka reč

Poľovnícka reč – terminológia sa zdokonaľovala celé stáročia. Počas celého vývoja sa niektoré výrazy vytrácali a iné zasa priberali. Slovenské poľovnícke názvoslovie, ktoré pomenúva činnosť poľovníka, zver, poľovnícke pomôcky a všetko ďalšie čo s poľovníctvom súvisí podľa platných pravidiel slovenského jazyka, existuje aj poľovnícka reč, ktorá je

veľmi vzdialená od slovenského poľovníckeho názvoslovía. Obsahuje výrazy, ktoré majú svoj pôvod nielen v inom jazyku, ale v dávnej minulosti. Táto reč existovala, existuje a bude existovať napriek často veľkej snahe ju zlikvidovať. Nesmie sa používať v beletrii a odborných časopisoch.

Nosenie poľovníckych vyznamenaní

Je veľa poľovníkov, ktorí za prácu v prospech rozvoja slovenského poľovníctva boli vyznamenaní vyznamenaniami Slovenského poľovníckeho zväzu. Poľovnícke vyznamenania nosíme na ľavej strane saka poľovníckej uniformy. Vždy nosíme najvyššie vyznamenanie, ktoré nám bolo udelené. Napr. sme držiteľmi striebornej a bronzovej medaily, tak nosíme striebornú. Striebornej a zlatej medaily, nosíme zlatú. Ak nám boli udelené vyznamenania zlatá medaila, zlatý kamzík a medaila svätého Huberta, tak nosíme vedľa seba zlatý kamzík, medaila svätého Huberta. Poľovnícke vyznamenania nosíme pri slávnostných schôdzkach a iných významných poľovníckych príležitostiach.

Poľovnícke zálomky

Tradícia poľovníckych zálomkov má svoje korene v dávnej minulosti. Prvý krát sa objavuje okolo roku 1500 na drevorezbe, ktorá znázorňuje poľovníkov majúcich svoje klobúky ozdobené vencami z dubového lístia. Tak, ako sa počas existencie všetko vyvíja, tak aj poľovnícke zálomky prešli svojím vývojom a dnes sú neoddeliteľnou súčasťou našej poľovníckej kultúry. Poľovnícke zálomky môžeme rozdeliť do troch skupín. **Prvú skupinu** tvorí posledný hryz, posledný zob a strelecký zálomok. **Druhú skupinu** tvoria smútočné zálomky, ktoré sa používajú pri smútočných obradoch. **Tretiu skupinu** tvoria účelové zálomky (nástrelový, stanovištný a pod.), ktoré sa používajú len zriedkavo. Posledný hryz je zálomok odlomený (nie odrezaný) konárik stromu alebo kríka, v okolí ktorého zver zhasla, ktorý vložíme ulovenej zveri do papule. Pri pernatej zveri dáme do zobáka posledný zob. Strelecký zálomok je zálomok jemne namočený do farby ulovenej zveri a patrí strelcovi. Strelcec si pripevní zálomok na pravú stranu klobúka a nosí ho do polnoci. V prípade, že strelca sprevádzal poľovnícky sprievodca, strelecký zálomok odovzdáva on. Pri odovzdávaní streleckého zálomku stojí strelcec pri chrbte ulovenej zveri, ležiacej na pravom boku s posledným hryzom v papuli, pušku má na ľavom pleci. Oproti stojí sprievodca, obidvaja majú obnažené hlavy. Sprievodca má už zálomok namočený vo farbe, položený na klobúku lícnou stranou smerom hore tak, že zálomok odlomeným koncom smeruje k strelcovi. Zálomok podáva ľavou rukou so slovami „ Blahoželám k dosiahnutému úlovkú a podľa starej poľovníckej tradície prijmite tento zálomok, ktorý vám bude pripomínať túto slávnostnú chvíľu. Lovu zdar.“ Strelcec vezme zálomok,

pod'akuje pozdravom zdar a podá sprievodcovi pravú ruku a upevní zálomok na pravú stranu klobúka. Ak postrelenú zver dohľadal pes, strelec ulomí časť zálomku a dá vodičovi psa, ktorý ho zasunie psovi za obojok. Pri spoločnej poľovačke zálomky dáva hospodár alebo vedúci poľovačky.

Podávanie poľovníckeho zálomku

Umiestnenie zálomku na obojku psa za úspešné dohľadanie zveri.

odovzdávanie poľovníckeho zálomku (sprievodcom strelcovi)

Poľovnícke povelý a signály

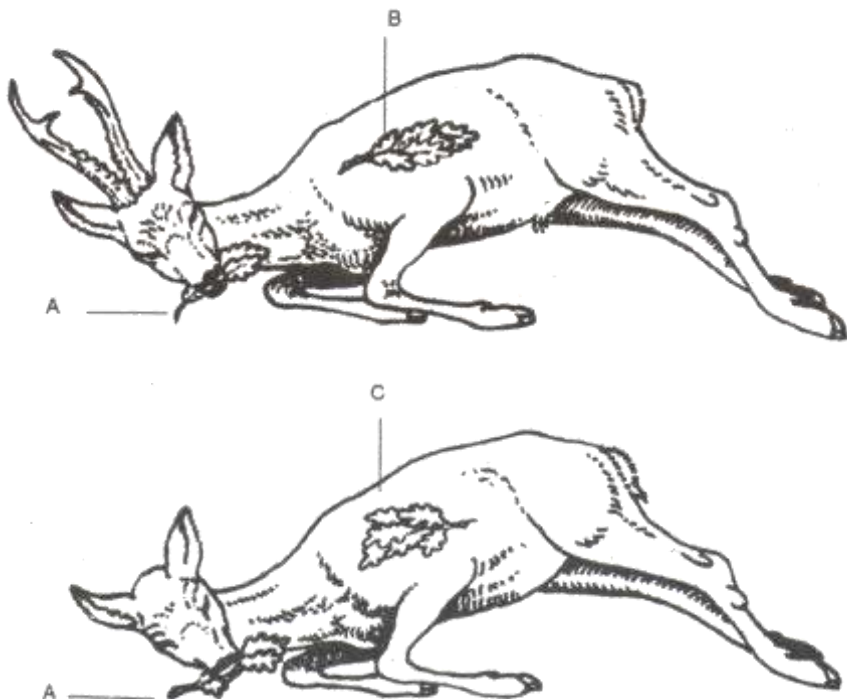
Už v dávnej minulosti používali lovci na dorozumievanie v teréne lovecký roh vyrobený zo zvieracieho rohu. Najčastejšie používaným nástrojom na vydávanie signálov a povelov je lesnica. Lesnica je väčšia alebo menšia kruhovo zatočená kovová trubka s náustkom. Lesnicu nosí poľovník – lesničiar na primerane dlhom remienku cez ľavé plece pri pravom boku s náustkom otočeným dopredu tak, aby ju mohol bez zvesovania pohodlne použiť. Pušku môže nosiť podľa tradície na ľavom pleci. Pri slávnostnom trúbení zaujme mierne rozkročený postoj. Ak má pušku, tak ľavou rukou drží jej hlaveň. Ak nemá pušku ani tesák, tak má ľavú ruku podopretú v bok. Slovenské poľovnícke signály vznikli v roku 1970 pri 50. výročí organizovaného poľovníctva na Slovensku. Najčastejšie trúbené signály sú: č.1 uvítanie, č.2 začiatok činnosti, č.7 pozor, č.8 výrad, č.9 lovu zdar a č. 10 slávnostné lesnice. Hranie signálov na lesnicu má svoj priestor aj pri slávnostných poľovníckych akciách, chovateľských prehliadkach, výstavách, skúškach psov, poľovníckych zábavách a pod.

Posledná pocta ulovenej zveri

Táto tradícia pôsobí veľmi emotívne na city poľovníka. Poslednú úctu ulovenej zveri vzdávame pri ulovení všetkej veľkej zveri, srstnatej aj pernatej, mäsožravej aj bylinožravej, bez ohľadu na pohlavie a vek. Po ulovení a presvedčení sa, že zver zhasla, úspešný strelec nezabúda niekoľko minút pri nej posediť alebo postáť s obnaženou hlavou a v duchu si ešte raz premietne celý priebeh lovu. Úctu ulovenej zveri prejavíme posledným hryzom (viď poľovnícke zálomky). Položíme zver na pravú stranu a zálomok dáme aj na telo zveri. Ak je ulovená zver samčieho pohlavia, tak zálomok smeruje zlomeným koncom k hlave, u samičieho

pohlavia naopak (**zvýraznenie trofeje a materstva**). Pri vyvrhovaní zaobchádzame so zverou s úctou. Vyvrhnutú zver nakladáme na dopravný prostriedok aj so zálokom v papuli tak, aby jej hlava smerovala k zadnej časti voza. Takto zveri dávame symbolickú možnosť, aby sa posledným pohľadom rozlúčila so svojim domovom.

posledná pocta ulovenej zveri
 A – posledný hryz
 B – záloмок na mieste zásahu (samčia zver)
 C – záloмок na mieste zásahu (samičia zver)

Polovnícke zvyky a obyčaje pri spoločnej poľovačke na diviačiu zver

Tento zvyk, obyčaj má svoje nezastupiteľné miesto v poľovníckych tradíciách a jeho dodržiavanie je znakom vyspelosti organizátora spoločnej poľovačky. Spoločnej poľovačky sa zúčastní len ten, kto je pozvaný. Je nedôstojné, neetické prísť s ďalším nepozvaným strelcom. Na miesto stretnutia spoločnej poľovačky sa dostavíme včas v primeranom

poľovníckom oblečení a s príslušnými dokladmi – poľovný lístok, zbrojný preukaz a pozvánka. Je vhodné po príchode sa zvitáť s ostatnými účastníkmi, prípadne sa predstaviť. Pred začatím poľovačky skontroluje vedúci poľovačky, alebo iné poverené osoby každému účastníkovi doklady. Spoločná poľovačka začína slávnostným nástupom, lesničari zatrúbia signál „Pozor“, čo je upozornením pre všetkých účastníkov poľovačky na zoradenie. Strelci sa zoradia do radu prípadne do viacerých radov, strelci nastupujú na ceremoniál slávnostného zahájenia a ukončenia poľovačky zásadne so zbraňami, spĺňajúc zásady bezpečného zaobchádzania so zbraňami, oproti ním vo vzdialenosti 6-10 m (podľa podmienok) sa postavia vodiči psov, honci podobne ako strelci. Po ľavej strane strelcov sa postaví predseda PZ, poľovnícky hospodár, vedúci poľovačky, oproti ním stoja lesničari. Po zoradení lesničari trúbia signál „Uvítanie“ – účastníci stoja nepohnute a s obnaženými hlavami. Po doznení signálu nasleduje privítanie a organizačné pokyny vedúceho poľovačky, predstavenie vedúcich strelcov, vedúcich honcov a vylosovanie streleckých stanovišť. Potom lesničari trúbia signál „Slávnostné lesnice“ – záver zahájenia poľovačky. Po ňom sa účastníci rozchádzajú podľa organizačných pokynov. Vedúci strelcov potom privádza strelcov na vylosované stanovišťa, oboznámi odkiaľ má očakávať zver a honcov. Potom zažela **lovu zdar** nadvihnutím klobúka, strelec poďakuje **zdar** a nadvihne klobúk, hneď nadviaže vizuálny kontakt so susednými strelcami. Strelec v žiadnom prípade neopúšťa svoje stanovište a nestrieľa zver, ktorá je bližšie k susedným strelcom. Spoločná poľovačka sa končí slávnostným výradom všetkej ulovenej zveri. Výradisko je priestor olemovaný čečinou, v každom rohu sa zapáli vatra. Na výradisku pri poľovačke na diviáciu zver sa ulovená zver ukladá na pravý bok v poradí diviak, líška. Poľovnícka zvyklosť káže, že zver položená na výrade sa nesmie prekračovať. Ten, kto takýto skutok spácha, je súdený na poľovníckom súde, ktorý sa koná na poslednom pohone. Na výrade sú účastníci poľovačky nastúpení takto: na čele výradiska, tam kde zver smeruje chrbtom, stojí vedúci poľovačky, predseda PZ, poľovnícky hospodár, oproti ním stoja lesničari, po ľavej strane lesničiarov stoja strelci, oproti strelcom vodiči psov, honci a poľovnícky personál. Po zaznení signálu „Výrad“, ktorý si účastníci poľovačky vypočujú s obnaženými hlavami, má krátky príhovor predseda PZ, poďakuje za účasť a disciplínu a pozve na posledný pohon. Potom dá slovo poľovníckemu hospodárovi, ktorý oboznámi prítomných s počtom a druhom ulovenej zveri, zblahoželá úspešným strelcom a odovzdá im záloмок. Celkovo zhodnotí priebeh poľovačky a oznámi ako sa so zverou naloží. Po celkovom ukončení poľovnícky hospodár pozdraví „Lovu zdar“ a účastníci odpovedajú „Zdar“. Ak je medzi úspešnými strelcami poľovník, ktorý ulovil svojho prvého diviaka, tak ho pasuje na lovca diviakov. Ak na zver strelalo viac

poľovníkov, platí zvyk „**Prvá guľa, posledný brok**“. Posledný pohon je spoločenské posedenie účastníkov poľovačky v poľovnícky vyzdobenej miestnosti, kde si pri primeranom občerstvení účastníci spoločnej poľovačky rozoberú opäť priebeh poľovačky, porozprávajú si príhody z iných poľovačiek. Poľovnícky súd má zábavno-výchovný charakter.

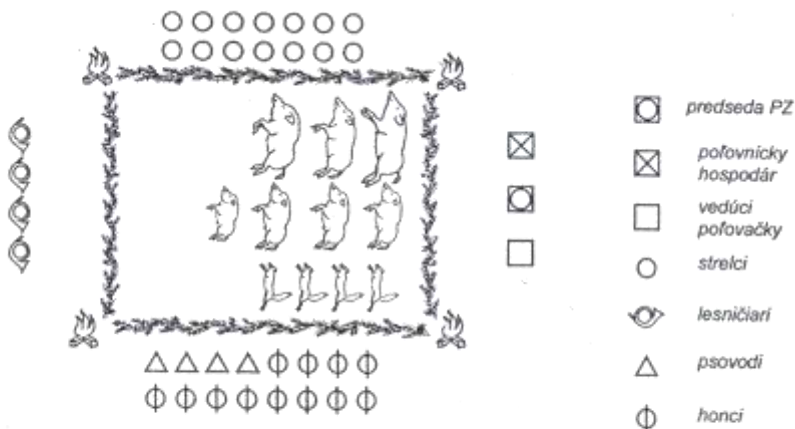

Schéma nástupu slávnostného ukončenia spoločnej poľovačky na diviačiu zver

Pol'ovnícke zvyky a obyčaje pri spoločnej poľovačke na malú zver

Spoločnej poľovačky sa zúčastníme len ak sme pozvaní. Nie je dôstojné a etické prísť s ďalším nepozvaným strelcom. Na miesto stretnutia sa dostavíme včas a v primeranom poľovníckom oblečení s poľovníčím lístkom, zbrojným preukazom a pozvánkou na poľovačku. Pred začatím poľovačky sa prevedie kontrola dokladov u každého strelca. Spoločná poľovačka sa začína slávnostným nástupom, lesníčiari zatrubia signál „Pozor“, čo je upozornenie pre všetkých na zoradenie do útvaru. Strelci sa zoradia do jedného alebo viac radov. Strelci nastupujú na ceremoniál slávnostného zahájenia a ukončenia zásadne so zbraňami, spĺňajúc zásady bezpečného zaobchádzania so zbraňou. Oproti nim vo vzdialenosti 6-10 m (podľa možnosti priestoru) nastúpi poľovnícky personál (vodiči psov, honci a p.). Po ľavej strane strelcov sa postavia poľovnícky hospodár, predseda PZ (štatutár), vedúci poľovačky, oproti nim stoja lesníčiari (trubači). Potom lesníčiari trúbia signál „Uvítanie“ – účastníci poľovačky stoja nepohnute s obnaženými hlavami. Po doznení signálu nasleduje privítanie a organizačné pokyny vedúceho poľovačky. Po nich lesníčiari trúbia signál „Slávnostné lesnice“ – záver zahájenia poľovačky, po ňom sa účastníci rozchádzajú podľa organizačných pokynov do útvaru v akom budú poľovať.

Po zaznení signálu „Začiatok činnosti“ sa začína strelba na zver. Keď sa honci stretnú uprostred kruhu, zaznie signál „Koniec činnosti“ – na tento signál strelci okamžite ukončia strelbu a vyberú náboje z pušky. Spoločná poľovačka sa končí slávnostným výradom všetkej ulovenej zveri. Výradisko je priestor olemovaný čečinou, v každom rohu sa zapáli vatra. Na výradisku sa všetka ulovená zver ukladá na pravý bok v poradí: líška, zajac, bažant, každý desiaty kus sa mierne povytiahne. Poľovnícka zvyklosť zakazuje položenú zver na výradisku prekračovať, ten kto to poruší je súdený na poľovníckom súde, ktorý sa koná na poslednom pohone (poslednom kole). Účastníci poľovačky sú na výrade nastúpení takto: na čele výradiska, kam smeruje ulovená zver, chrbtom stojí vedúci poľovačky, štatutár, poľovnícky hospodár, oproti ním na opačnej strane stoja lesníciari – trubači. Po ľavej strane lesničiarov stoja strelci, oproti ním poľovnícky personál. Po zaznení signálu „Výrad“, ktorý si všetci vypočujú s obnaženou hlavou, má krátky príhovor štatutár PZ, ktorý poďakuje za účasť, disciplínu a pozve účastníkov na posledný pohon (posledné kolo). Odovzdá slovo poľovníckemu hospodárovi, ktorý zhodnotí priebeh poľovačky, oznámi počet ulovenej zveri a spôsob, ako bude s ňou naložené. Rozlúči sa s účastníkmi poľovníckym pozdravom „Lovu zdar“, účastníci odpovedajú „Zdar“. Posledný pohon je spoločenské posedenie v poľovnícky vyzdobenej miestnosti, kde pri primeranom občerstvení rozoberú priebeh poľovačky a porozprávajú príhody z iných poľovačiek. Poľovnícky súd má výchovný a zábavný priebeh.

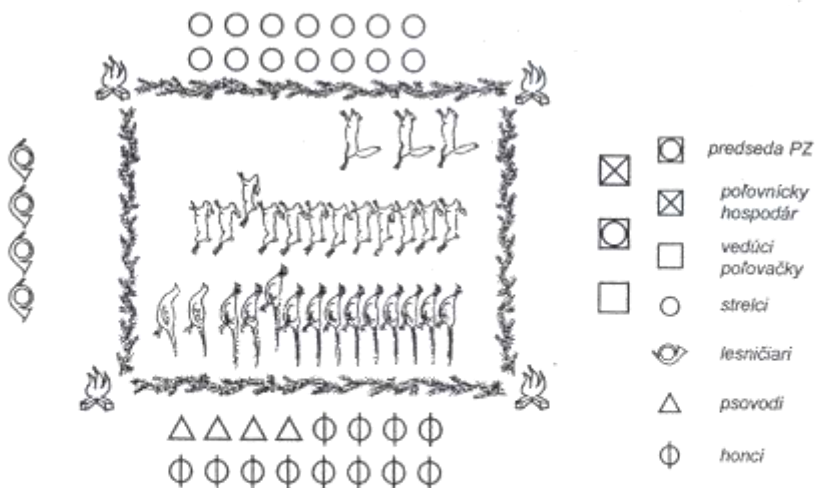

Schéma nástupu slávnostného ukončenia spoločnej poľovačky na malú zver

Prijímanie za poľovníka (člena PZ), pasovanie na lovca

Ceremoniál prijímania za poľovníka má svoj pôvod pravdepodobne v obrade pasovania za rytiera. Dnes sa používa zvyčajne na slávnostnom ukončení skúšky z poľovníctva pre uchádzačov o prvý poľovný lístok. V poľovníckych združeniach sa môže prijatie za člena urobiť slávnostne odovzdaním pamätného listu (môže byť aj pasovací list), ktorý po prijatí odovzdá novoprijatému členovi predseda a poľovnícky hospodár. Predseda odovzdáva pamätný list a podáva novému členovi pravú ruku so slovami: „Tento pamätný list nech sa ti stane trvalou spomienkou na chvíľe, kedy si bol ako člen prijatý do nášho poľovníckeho združenia“. **Pasovanie** na lovca určitého druhu zveri sa vykonáva vtedy, keď poľovník uloví prvý kus daného druhu zveri. Úspešný strelec pokľakne na pravé koleno, pušku drží v pravej ruke opretú pätkou o zem, ľavú ruku položí na trofej, alebo hlavu ulovenej zveri. Pasujúci sa zľahka dotkne čepelou tesáka, alebo poľovníckou dýkou jeho ľavého ramena a povie: „Týmto úderom ťa v mene svätého Huberta, nášho patróna pasujem na lovca (jeleňov, srncov, medveďov a pod.), pamätaj, že zver musíš najprv chovať, chrániť a len potom sa jej poľovníckym spôsobom zmocniť. Druhým úderom ti blahoželám k uloveniu tvojho prvého (jeleňa, diviaka a pod.). Tretím úderom ti pripomínam, aby si vždy a za každých okolností zostal čestným poľovníkom, statočným členom našej poľovníckej rodiny a oddaným ochrancom našej krásnej prírody. Prajem ti Lovu zdar“. Počas pasovania majú strelec aj pasujúci klobúky na hlave. Potom úspešný strelec vstane, pasujúci mu podá pravú ruku a zároveň mu odovzdá „**Pasovací list na lovca....**“. V Pasovacom liste sú uvedené tieto údaje:

Meno a priezvisko lovca, miesto a dátum ulovenia zveri, podpis pasujúceho.

Posledná rozlúčka s poľovníkom

Prvým krokom pri organizovaní poľovníckeho pohrebu je návšteva rodiny zosnulého poľovníka. Pri návšteve prejavíme sústrasť v mene celého poľovníckeho združenia. Zistíme, aký bude pohreb a podľa toho dohodneme spôsob a formu našej účasti. Požiadame o parte a umiestnime ho do poľovníckej skrinky. Dobré je dať fotografiu z jeho poľovníckej činnosti a poľovnícky zálomok previazaný s čiernou stuhou. Smútočný zálomok je z ihličnanov.

Potom zabezpečíme rečníka, čestnú stráž, strelcov čestnej salvy a trubačov. Zabezpečíme veniec z čečiny a živých kvetov so zelenou stuhou a zlatým nápisom. Je vhodné, aby čestná stráž bola 4 až 6 členná v poľovníckych uniformách, bielych košeliach a čiernych kravatách a s obnaženými hlavami. Na ľavom rukáve kabáta majú pripevnené záločky s tromi výhonkami, vrcholom smerujúcim dolu a rubom navrch previazané čiernou stužkou. Rečník má záloмок s piatimi výhonkami v dĺžke 35 cm, previazaný čiernou stužkou, ktorý pred príhovorom položí na rakvu. Je ustrojený ako čestná stráž. Poľovníci idú pred rakvou, ak sú trubači, idú s nimi. Poľovníci a trubači majú také záločky ako aj čestná stráž. Signál halali trúbia hneď po skončení príhovoru poľovníckeho rečníka.

Čestnú salvu strieľajú 3 dvojice pri spúšťaní rakvy do hrobu v 5 sekundových intervaloch. Čestná stráž má zlomené (otvorené) brokovnice pri rakve a stoja čelom k smútočným hosťom. Je veľmi dobre pripraviť plný košík zálomkov s tromi výhonkami o dĺžke 10 cm previazaných čiernou stužkou a dať záločky všetkým poľovníkom na pohrebe. Poľovníci hádžu do hrobu záločky tak, ako to urobil rečník so svojím zálomkom. Spôsob a formu poslednej rozlúčky vždy poľovníci dohodnú s pohrebnou službou, kňazom, prípadne smútočným rečníkom (ak je občiansky pohreb) a dychovou hudbou.

Použitá literatúra:

Poľovnícka osveta – Marián Číž

Skriptá Skúška z poľovníctva – Peter Šomek st.

Základy poľovníctva – Alexander Bakoš

Pre potrebu OkO SPZ Topoľčany

Spracovali: Štefan Hajnovič
Ing. Branislav Gerhát

Nepredajné

Počet výtlačkov 60